

három-négy pár sügött-bügött. Nem zavarták egymást, sőt édes cin-kosság alakult ki az ismeretlen emberek közt. Olyan nagy mézeskalács kastély az éjtszaka, ki itt tör le belőle, ki ott, jut is, marad is ; testvéri együttesben pákosztoskodtak.

Zoltán messze kihajolt a lépcsőket szegő kert fái fölé. A Dunapart és a hidak lámpásai elmosódva reszkettek a folyón s Pest fénykigyói a láthatár csillagjai felé futottak. A szél el-elöntötte a Bástya kőből vont hajófedélzetét, minden hullám új illattömeget bukott föl s minden illatroham után új csókok csattantak el.

— Az élet! Az élet! — mondta félhalkan Zoltán. A melle robbanni készül, lőporos hordó volt. Csak az élet tisztáz, villantak belé a kávéházban mondott szavai. Nézte a nagyvárost s a lelke úgy dagadt, csapkodott, mint indulásra húzott, duzzadt vitorla a tenger előtt. Meghódítani, meghódítani!

Másnap nem küldte el a verseket s nem küldte el harmadnap sem. Még csak egy kimentő levelet sem írt.

(Folyt. köv.)

Németh László.

E Z A T A V A S Z.

*Bolond dolog: de süt a nap,
bomlik a rügy
és bomlik a szív
s bolond mosoly a nagy világ;
ibolyacsokrok, mind lilák
illatcsókokkal intenek
és bánatok? — Ma nincsenek!*

*Ez a tavasz, ahogyan vártad,
ez a szíved, ahogy kívántad!
Ez a nagy, zengő ölelés,
trillázó szellő, halk, zenés,
megáldó, édes üzenés:
ez mind neked van! Mind neked!*

*Ez a tavasz: szeresd!
Ez a szíved! — A rest,
a régi elmaradt.
Ünnep és himnusz a szavad.
Pacsirta, gerle éneke,
ezer virág dicsérete,
ibolyacsokrok, szép, lilák
s a bolond, mosolygó világ
ma mind tenéked integet,
hogy meggyógyítsa a szíved.*

Vitnyédi Németh István.